

Jag lutar åt Gud

85 KRÖNIKOR

Tomas
Sjödin

Libris

Jag lutar
åt Gud

Jag lutar åt Gud

85 KRÖNIKOR

Tomas
Sjödin

Libris förlag • Örebro

Bibeltexterna är hämtade ur Bibel 2000.
COPYRIGHT © Svenska Bibelsällskapet

COPYRIGHT © 2010 Tomas Sjödin och Libris förlag, Örebro
FORMGIVNING: Margareta Brisell Axelsson
FOTON: Richard Eriksson
TRYCK: WS Bookwell, Finland 2010
ISBN LIBRIS: 978-91-7387-103-7
ISBN FONTANA: 978-951-550-742-6
www.librisforlag.se

Innehåll

Förord.	9
-----------------	---

DEL I

Allt som inte har hänt	16
Det är jag som är alla	18
När allvaret sätter in	21
Ska vi hitta på något?	24
En gång till i livet	26
Ett leende för varje misstag	29
Fest på grusvägen	31
Små saker med mycket kärlek	33
Tips till hetsig kristen trafikant	35
Var ligger världens centrum?	37
Veckans i-landsproblem	39
Dagen efter	41
Den siste folkpartisten	43
Gott virke	45
Jaså, du får vara uppe idag?	48
Babysim verkar trevligt	51

Att ta emot livet	53
Att låta själen gå i tofflor	55
Den femte årstiden	58
Säljes: Begagnad väckarklocka	60
Det borde vara förbjudet med förbud	62
Kärlek är att göra någon annan lycklig	64
Glaspärlespelet	67
Vemodet visar väg	69
Våga vara ansvarslös	72
Det finns inga främlingar	74
Kärleken till det pågående	77
Välsignelsen i att skjuta upp saker	79
Lennarts konditori	81
Dagens bästa ögonblick	83
Det sista intrycket	85
Ska vi vara trötta tillsammans?	87
Trasmattan	90

DEL II

Jag lutar åt Gud	94
Tro är att se	96
Någon att tacka	99
Att smycka tidens flykt	101
Välsignade soptipp	104
Spännbandet i magtrakten	106

Tillsätt bara kärlek	108
Något slags tro	110
Två trötta händer	112
”Nu svävar jag fram”	115
Hon manglade våra dukar	118
Vem håller i verktygen?	120
Att ge tingen ett nytt liv	122
Bröderna Bråttom	124
Inga bekymmer	126
Jag lyssnar efter ropet i rösten	128
Jag samlar på dig	131
Gud i bastun	134
Vänskap och tro	136
Ljuset i mitt arbetsrum	138
Defragmentera mitt hjärta	140
Åh Guuud!	142
Det obändiga hoppet	144
Det är lugnt	147

DEL III

Det är något med rösten	152
Den kosmiska barometern	154
Ett slag för aftonbönen	156
Den natt då all vår trygghet brann	159
Ett liv med tyngd	162

Det trovärdiga vittnet i skyn	165
Djävulen i Las Americas	167
Det nödvändiga samtalet	170
Drabbade av ljuset	173
Vi ska inte falla i glömska	176
Vem älskar en telefonförsäljare?	178
En Gud i botten	180
Ett bortglömt minne	183
Träffad av blixten	186
Vem tar sig an vår hemlängtan?	189
Med blid och livlig värma	192
Jag ska tänka på dig	195
Krucifixet	197
Vem vågar landa ikväll?	199
Gud finns nog	202
I flytande form	204
Buren av böner	206
Det måste dit lite läppstift också	208
I befintligt skick	210
Gud har gått avsides	213
Det inre livets allemansrätt	215
De ömtåliga i världen	217
Lönar det sig?	220
Hänvisningar	223

Förord

DET MÄNSKLIGA LIVET LUTAR. Det är inte riktigt i våg. Oftast tänker man inte på det, men ibland känns det väldigt tydligt. Allt faller plötsligt av åt ett oväntat håll. Att tanken om tillvarons lutning uppstår är inte konstigt – vi bebor ju en planet vars axel lutar 23 grader i förhållande till solsystemets plan. Det är denna jordaxelns lutning mot sin bana som ger oss årstiderna, midnattssolen och polarnätterna. Det skulle inte vara någon skillnad på höst, vinter, sommar och vår om jordaxeln var spikrak.

I mitt eget liv förstärks denna skevhet av att vi bor i ett lutande hus. Ryggraden i det höga, gula huset i Säve på norra Hisingen är murstocken, en pjäs som på sina bredaste ställen mäter bortåt ett par meter. Kanske lite i överkant kan man tycka idag, men när huset byggdes för mer än hundra år sedan skulle murstocken betjäna en eldstad för stentvättkaret i källaren, en rad kakelugnar och en järnkamin i de båda lägenheterna samt en bakugn på nedre våningen. Murstocken, som ännu fungerar alldeles utmärkt, har egentligen bara en svaghet: Den är aningen tung, vilket gör att huset efter många år lutar svagt inåt. Innan vi salade upp köksgolvet skilde det 11 centimeter mellan yttervägg

och innervägg. Det flesta golven har vi riktat upp under åren, men här och där kan man ännu känna den där svaga lutningen.

Efter att vi vandrat fram och tillbaka över dessa golvtilljor i mer än två årtionden så har den svaga lutningen satt sig också i våra kroppar och i vårt sätt att förhålla oss till omvärlden. Den synliga och den osynliga. För det här husets senare historia är också berättelsen om hur vårt eget liv har förändrats. När vi flyttade in här var vi en växande familj. Lotta och jag var i trettioårsåldern och våra pojkar var små. Vi visste att vår äldste son var sen i utvecklingen och hade lindriga funktionshinder men anade aldrig hur svår hans sjukdom var. Än mindre att vi några år senare skulle få ytterligare en son med samma ovanliga hjärnsjukdom. Med tiden har vi byggt om huset efter deras och våra behov och efter deras död har vi med tunga hjärtan tagit bort handikappanpassningarna och återställt huset i ursprungligt skick, och som någon av texterna antyder har vår mellanson John flyttat till egen lägenhet.

Nu är det bara hon och jag på de lutande golven.

I DEN HÄR BOKEN har jag tillsammans med min förläggare valt ut och samlat 85 av de krönikor jag skrivit under de här åren. Urvalet sträcker sig över åren 1997 till 2010. De allra flesta har varit publicerade i Göteborgs-Posten, vår egen morgontidning. Några få i tidningen Dagen. Krönikorna föreligger inte i kronologisk ordning, de är ordnade efter graden av lutning. I en del texter pågår fortfarande det liv som tog slut, vi är ännu

omedvetna om att vårt hus skulle bli ett sorgehus. I andra skriver jag från ett hus som ekar tomt av saknad och i ytterligare några har en oväntad, nästan omöjlig glädje börjat ljuda svagt i tomheten.

Att krönikesamlingen fick titeln *Jag lutar åt Gud* var egentligen ganska självklart. Precis som tillvaron i stort lutar, så lutar också de här texterna en aning. De sjunker inåt, mot tillvarons centrum, som i min världsbild är Gud. Det har hela tiden varit viktigt för mig att understryka att det är i lutningens nedre ände Gud är att finna. Självklart finns Gud med i glädjen och framgången – jag tror till och med att han är den som gläder sig med oss – men allra mest påtaglig tycks han vara när vägen går nedåt.

DEN SOM SKRIVER krönikor vill någonting. Har man inte något tydligt ärende, något som brinner i en, så bör man skriva något annat än krönikor. Mitt ärende är det andliga livet. Jag vill föra in de andliga frågorna i det dagliga samtalet och berätta om vad Gud kan få betyda i en människas liv. Där någonstans brinner mitt hjärta och därför har jag under åren på Göteborgs-Posten tillåtit mig att tala fastän mitt liv rymmer mycket osäkerhet och tvivel.

Texterna tar alltid sin utgångspunkt i den vardag jag själv betraktar och de slutar för det mesta hos Gud. Min tro är att om man inte gör motstånd så kommer man att upptäcka att varje vardaglig erfarenhet sluttar in mot Livets Gud. Att skaparen av

allt, alltings uppehållare och alltings mål är att finna överallt. Till så stora utsagor måste man förhålla sig med stor ödmjukhet, sänka tonen och krympa sina egna utläggningar.

Här är krönikan ett utmärkt verktyg. Dels på grund av sin korthet och dels för att den ser saken från ett, och bara ett, håll. Därmed har man redan i själva ansatsen gjort klart att det finns fler sidor av det betraktade. En människa med en annan livserfarenhet kanske skulle ha sett något annat än det jag såg, men det omvända kan också vara sant; hon kan ha missat det jag upptäckt. Det är därför vi behöver orda om det andliga även om orden allt som oftast känns otillräckliga. Krönikan strävar inte efter att formulera sanningen i bestämd form, den är en personlig reflektion som ska mötas av läsarens reflektioner. Och reaktioner. Något som verkligen har hänt, både i och vid sidan om tidningen.

Jag skriver ännu var tredje vecka i Göteborgs-Posten, och skulle jag önska något om min egen utveckling, som människa och som skribent, så blir det att jag får fortsätta att vara en lutande människa, alltså en som inte går spikrakt under himlen, en som inte huggit sin övertygelse i sten men som tydligt drar åt något håll. Jag vill vara en människa som låter tro vara tro. För tron har en kraft som vetskapen och kunskapen ibland saknar.

En av mina läsare sa en gång: ”Vad du än skriver om: tras-mattor, ostfrallor, fortkörningsböter, väder, telefonförsäljare eller trädgårdsmöbler, så du får alltid in Gud på slutet.” Det är en riktig iakttagelse. Och jag tror att det har med lutningen att göra.

Jag pressar inte in Gud. Det behövs inte, tillvaron lutar redan
åt det hållet.

Säve den 18 augusti 2010
Tomas Sjödin

DEL I

Allt som inte har hänt

”Kärlek vid första ögonkastet är lätt att förstå. Det är när två människor gått och tittat på varandra i fyrtio år som kärleken blir ett mirakel”, sa Lars Ulvenstam i ett av sina många sommarprogram. Ett nästan lika stort mirakel är det att man efter många år tillsammans med en och samma människa plötsligt kan upptäcka nya sidor. Just när man trodde att man ”kunde” varandra så fann man att den andre bytt åsikt, förändrats, och så tog äventyret ännu ett varv.

Varje gång jag är vigselförrättare brukar jag understryka att bröllopsdagen kanske är den vackraste dagen i en människas liv, men att den också är den farligaste. Två livsresor ska löpa samman till en väg som ingen tidigare gått. Av varandra känner brudparet bara en gnutta. Skikt efter skikt av deras personligheter kommer under alla väntande vardagar att avtäckas. Och så står de där och lovar varandra evig trohet. Är inte det ganska vådligt? Eller så är det just detta som gör äktenskapet så spännande. Jag har en god vän som säger att hennes man förändrats så mycket genom åren att det känns som om hon varit gift med tre olika män.

Själv har jag efter mer än tjugo års äktenskap blivit varse att

jag gifte mig med ett födgeni. Härromdagen steg hon kvittrande in genom dörren till vårt hus och tillkännagav att hon hade tjänat 1200 kronor på vägen hem från stan och att hon nu ämnade investera dem i ett par skor. När jag frågade om den plötsliga inkomstökningen fick jag veta att hon kört igenom en hastighetskontroll på Götaälvbron och inte åkt fast. Genom att hålla hastigheten hade hon besparat oss en utgift på minst 1200 kronor. Hon betonade ordet "minst" på ett sätt som fick mig att förstå att det kunde röra sig om betydligt större summor. Allt beroende på hur fort hon inte hade kört.

Det är naturligtvis helt genialt. Hade hon inte kört ännu fortare skulle det ha räckt till en handväska också.

Här finns en livsmatematik som inte är så dum och något helt annat än det som finns att läsa i blanka importerade böcker om positivt tänkande. Jag är svårt allergisk mot det ensidiga prat som menar att om man bara fokuserar på rätt målbild så blir det som man tänker. Pyttsan. Livet uppstår inte i vår tanke, det kommer till oss, och ibland gapar en avgrund mellan vår tanke och det liv som verkligen blev. Men att någon gång ibland falla ner i tacksamhet över allt man förskonats ifrån, allt det som inte har hänt, kan vara ett sätt att bevara tron och hoppet i tillvaron. Kanske också ett sätt att orka leva vidare med det som dessvärre hände och som gjorde så fruktansvärt ont. Den tanken fick jag när jag upptäckte ett par nya damskor i hallen.

Det är jag som är alla

Klockan var bara sex på morgonen när jag checkade in. Mer än trekvart återstod tills planet skulle lyfta, vilket gav mig chans att äta frukost. Bakom disken i den morgontidiga kafeterian stod en tjej som uppenbarligen stigit upp men inte vaknat ...

Är det öppet? undrade jag och fick ett mumlande svar som jag tolkade som ett ja.

Jag såg att hon bredde smörgåsar och beställde en ostmacka och en kopp te. Hon pekade på en glasdisk och sa att ostmackan fick jag ta själv. De smörgåsar jag hänvisades till var inplastade och hade en misstänkt mörkgul färg. Jag gjorde som hon sa, betalade tjugo kronor och satte mig vid ett av alla bord som ännu stod fulla av gårdagens disk.

När jag befriat ostmackan från det våtvärmande omslaget och satte tänderna i den bekräftades alla mina farhågor. Den var både gammal och äcklig. Nu ska det sägas att det vill mycket till innan jag klagar. Jag tiger hellre och lider. Men här fanns inget att välja på. Smörgåsen var oätlig.

Jag karskade upp mig och gick till den ännu halvsovande expeditionen och sa att smörgåsen var gammal och att jag ville ha en annan. Utan att titta upp hänvisade hon till den hög som jag

hämtat den förra ur och menade att om jag inte var nöjd så fick jag leta upp en som var bättre. Men jag vill inte ha gårdagens mackor, sa jag, jag vill ha en färsk. Kan du inte bre en åt mig?

Hennes svar slår det mesta:

Nej, sa hon, det kan jag inte för då kommer alla andra också och ska ha nybredda ostsmörgåsar.

Jag tittade mig omkring bara för att bekräfta det jag redan visste. Hela kafeterian låg öde.

Men det är ju bara jag här! utbrast jag. Det är jag som är alla!

För detta argument hade hon nu alls ingen förståelse. Antingen åt jag den ostmacka hon föreslog eller så ingen alls. De nybredda var inte inplastade och därmed inte till salu.

Hör och häpna! Jag tog en annan gammal smörgås, åt upp den i rena chocktillståndet, svepte mitt te och flög hem.

Jag känner tyvärr igen den här hållningen från andra sammanhang. Den lever vidare genom alla dem som i trängda lägen tar skydd bakom den fega slingan ”hur-skulle-det-bli-om-alla...?” och agerar i den enskilda situationen, inte utifrån den människa de just nu har framför sig men utifrån alla dem som de möjligen kommer att möta i framtiden. Ifrågasätter man hårdheten i nyporna så får man nästan alltid tillbaka att det ”måste statueras exempel”.

Jag tror inte på att statuera exempel, däremot på kraften i att vara ett exempel. Jag kan inte finna i Bibeln att Jesus någonsin ägnade sig åt att klämma åt enskilda för att uppfostra omgiv-

ningen. Varje möte var nytt och unikt därför att ingen människa var den andra lik.

Och jag lovar: jag hade inte basunerat ut över hela Norrland att jag fick en smörgås som inte var gammal och därigenom riskerat att orsaka folkförskjutningar och trafik kaos.

Jag hade bara ätit upp den och varit glad.

När allvaret sätter in

Ännu en opersonlig hotellfrukost. Den här gången i Kristianstad. Det är något besynnerligt och smått komiskt med hotellfrukostar. Nästan alla sitter ensamma vid sina bord, nästan alla läser tidningen, och inte ens tomprat konkurrerar med hissmusiken. Och så inbillar jag mig att de allra flesta – trots det gigantiska utbudet – äter ungefär samma sak där som de äter hemma.

”En härlig hotellfrukost”, tänker jag i trappan ner från rummet, och så tar jag en stor kopp svart kaffe, två ostsmörgåsar med apelsinmarmelad och en skvätt juice. Alltså exakt samma sak som hemma.

Denna morgon slöläser jag Kristianstadsbladets kultursidor men fastnar efter en stund i en text om den danska poesivåren. Och så händer det som alltid är lika oväntat, några få rader, den här gången ur en dikt av Claus Handberg Christiansen, gör anspråk på hela mitt intresse:

Först i det ögonblick
allvaret sätter in,
är det som om du kommer hem

Där jag sitter vid frukostbordet erinrar jag mig när jag tillsammans med en kollega gick genom de långa gångarna på ett av Göteborgs sjukhus efter ett samtal som egentligen bara var tragiskt. Den förfärliga sjukdomen var på väg att sätta punkt för ett ungt äktenskap, och vi hade tillbringat någon timme i dödens väntrum. Den smärta som skar i oss var bara en liten, liten flisa av den smärta som skar i det unga par som förstått att tiden rann ifrån dem.

Vi samtalade och vi bad, utan att riktigt ana att det var så nära slutet. Ändå denna märkliga känsla när vi gick ut i vårljuset utanför: Det var inte bara svårt. Det var inte bara svart. Där fanns också en närhet till livet, en närhet som gjorde det så tydligt vad som är viktigt och vad som är mindre viktigt i tillvaron.

När allvaret sätter in minns man något som man lätt glömmer när allt rullar på. Det må vara smärtsamt, det må vara rannsokande, men det är som att komma hem. Vi vet att vi är ämnade för något mer, ämnade för något större. Det lättvindiga, det roliga, allt det där man kan unna sig, det som sätter guldkant på tillvaron, har nog sin plats i våra liv men hem leder det inte. För det krävs modet att ta allvaret på allvar. Det är egentligen detta fastan handlar om. Vi begränsar oss lite för att se klarare. Jag tror inte det är någon slump att vi använder uttrycket ”ta fasta på” när vi ska beskriva medvetenhet och inriktning:

Först i det ögonblick
allvaret sätter in,
är det som om du kommer hem

Ska vi hitta på något?

”Har ni några semesterplaner?” undrade grannen längre ner på gatan när vi möttes vid den långa raden av brevlådor.

Jag var tvungen att tänka efter innan jag svarade och kom fram till att vi egentligen inte har det. Ingen charter. Varken Öland eller Gotland. Inte en ens en liten Stockholmshelg.

Vi ska bara ha semester. I fem veckor ska vi vara hemma och göra vanliga saker; stiga upp på morgonen och gå och lägga oss på kvällen, äta frukost, lunch och middag, läsa tidningen och se på fotboll i tv, rensa ogräs, hänga tvätt, åka och handla och gå till kyrkan. Och sova middag. Ett föga upphetsande semesterprogram, kan tyckas, och just därför tror jag att vi kan se fram emot en god sommar.

Att inte ha några planer är också ett slags planering om än ganska passiv. Är inte semester per definition den tid på året då man lägger planerna åt sidan och låter sig överraskas av den annalkande dagen? Är inte semestern den tid då man får chansen att ligga kvar länge i sängen och försöka komma på vad det var man skulle göra just denna tisdag och till sist höra sig själv svara: ”Ingenting”?

Först där uppstår möjligheten att någon gång fram på förmid-

dagen få fråga de närmaste den fråga som är ledighetens underbaraste: ”Ska vi hitta på något?”

Jag tror att semesterns viktigaste ord är *inte*, och för att förstärka det kanske vi kunde börja fråga varandra: Och vad ska du *inte* göra på semestern i år? Redan i själva frågan ligger en påminnelse om att det framför allt är överksamheten som är semesterns poäng. Att denna överksamhet får utrymme är ett ansvar som jag själv måste ta, ingen kan tvinga mig till stillhet. Av egen erfarenhet vet jag att den djupa vilan är en skygg kamrat, den finner sig inte om huset hela tiden är fyllt av folk och projekt. Vilan behöver omgärdas av så rejäla sjok av tomhet att rastlösheten blir husvill och drar vidare. Det sker inte på en eftermiddag. Den stora utmaningen med de tomma sidorna i kalendern är att inte för snabbt fylla dem med nya program, hur roliga och lovliga de än må vara.

Så till alla oss, för vilka sysslolösheten inte har blivit en oönskad vardag, räcker jag härmed ett uttryck att skriva med stora bokstäver över dyrbara sommarveckor i fickkalendern: tid för stillhet.

I stillheten kan mycket roligt hända, och skulle inget hända så får man glädja sig över det och njuta av att den jagade själen får möjlighet att gäspa och växa.

En gång till i livet

Satt i bilen och slölyssnade på gudstjänst i radion. Predikanten var en hon och orden väl avvägda. Det lät som om hon visste vad hon talade om. Sparsam med tvärsäkra definitioner och stora löften gjorde hon djupt intryck. När jag stannade för rött ljus vid Järntorget nästan viskade hon fram orden som under veckan fick stor betydelse: Man måste våga ge sig själv en gång till i livet.

Till dessa ord återkom hon igen och igen.

Jag som bara skulle hämta mat i take-away-butiken och sedan åka hem kom liksom av mig. Avbruten av tankar med förkörsrätt. Åtminstone just då.

Livskamraten och jag råkar vara i den ålder som rent statistiskt kan betraktas som livets middagshöjd. Halva loppet och kanske väl det är gjort. Samlandet och byggandet har haft sin tid. Ett nytt skede har inträtt. När de stora och vidlyftiga projekten inte lockar på samma sätt längre måste man finna annat att bottna i. Att säga att livet numera skulle vara begränsat till att behålla eller vårda det man har skulle nog låta väl defensivt. Ändå ligger sanningen inte långt därifrån. Så här långt fram i livet växer kärleken till det nötta. Nytt och åter nytt känns inte längre bra. Glädjen över att slippa slänga ersätter nyhetens

behag. Att laga en trasig möbel, se det nästan utjänta bli som nytt, skänker stor tillfredsställelse. Saker som har en historia blir kärare. Också i de nära relationerna märks en skillnad. Att lära känna nya spännande människor förlorar på inget sätt sin tjustring, men samtidigt blir man alltmer tacksam över den vänskap som är gammal och van. Som ett par favorittofflor. När livet inte nöjer sig med att byta ut blir utmaningen större att borra djupare och upptäcka nya sidor och dimensioner hos den man trodde man kände.

Vi stöter ihop i ett gathörn och inser att det gått något år sedan vi sprang ihop senast. Ojar oss en stund över tiden som rinner mellan fingrarna och smiter in på ett fik. Under några sekunder är det som om vi väljer väg för den timma som alldeles utan vår planering räcktes oss. Prata jobb och gamla minnen är sannerligen inte det sämsta. Ändå vet vi båda att vi längtar efter mer än så. Han berättar om en vardag som inte går av sig själv, om några tunga år, och frågar sedan hur vi har det. Jag svarar att det mesta är bra. Tvekar inför att tynga honom med det som är lika sant; att det mitt i allt det som är stor frid växer en oro som är svår att tas med. Gör det ändå. Räcker honom mitt vanmäktiga hjärta i tron att det är viktigt att ge sig själv en gång till i livet.

Ligger i ett kolsvart rum och tittar i taket. Håller hennes hand i min. Förstår att denna hand är livets största gåva. I samma stund som glädjen över denna gåva sköljer genom vårt rum gästar också en oro: Kan kärleken verkligen räcka ett helt långt liv?

Vad gör man om den en dag inte längre finns där? Tänker på alla som älskade men ändå växte ifrån varandra. Vad säger att just vi får se kärleken mogna och fördjupas? Egentligen ingenting. Kanske är de långa löftena bara möjliga att infria utifrån det som predikanten upprepar i radion: att ge sig själv en gång till i livet. Inte med nödvändighet börja om, men överlåta sig. En gång till.

Ett leende för varje misstag

Under inspelningarna satt jag så till att jag kunde iaktta minsta rörelse från pianisten. Eftersom gudstjänsten vi medverkade i skulle bandas tog det hela sin rundliga tid. Jag ägnade de återkommande väntetiderna åt att studera pianistens arbete. Mellan henne och mig fanns inget annat än den stora öppna ytan framför altaret.

Det är en stor upplevelse att få vara nära någon som verkligen behärskar ett hantverk. Det spelar egentligen inte så stor roll vad det är som den andre kan, det är själva handlaget som är njutning att beskåda. Allt ser ut att gå lätt för den som kan. Det kan handla om virkning och det kan handla om slalom. Eller piano.

Denna unga kvinna var onekligen skicklig. Mest imponerad blev jag av hennes förmåga till koncentration. Mellan de olika sångerna var hon avspänd och trevlig, men när det väl gällde tog hon fram den där sylvassa fokuseringen. Allt runt omkring försvann. Plötsligt var det bara hon och instrumentet. Hennes ansikte blev allvarligt, på gränsen till strängt. Och det var då jag såg det: vid några tillfällen förändrades hennes ansikte, och det var när hon råkade spela fel. Vi andra märkte det knappt, men hon själv hörde eller kände att det inte blev som det skulle. I de

ögonblicken tittade hon upp mot basisten vid hennes sida. Han log så vackert mot henne, ett sådant där förstående och försökande leende, och hon log tillbaka.

Det korta dramat tog inte mer än ett par sekunder men det avtäckte ett mönster som jag tror att man kan ta med sig in i de mest skiftande sammanhang, nästan som ett valspråk: Ett leende för varje misstag.

Det som skiljer oss människor åt är bland annat hur vi hantlar våra misstag. Några prickfria finns inte. Somliga är mästare på att få andra att känna sig skyldiga till deras egna misstag. I deras närhet blir luften laddad av nervositet och osäkerhet. Annat då med dem som tillstår sina tillkortakommanden. Nära dem känner man att man rymmer. Människor som inte tillstår sina brister – de må vara hur kompetenta och berömda som helst – är sällan vackra.

Man önskar ibland att våra samhällliga företrädare hade lite närmare till det leende som röjer denna självinsikt. Ett leende för varje misstag är ingen dålig slogan för ett äktenskap, en familj eller ett samhälle.

För en sak vet vi, och det är att så snart någon tar risken att spela på sitt livs instrument så kommer hon förr eller senare att spela fel. Än sedan? Just där uppstår ett tomrum som kan fyllas av ett leende.

Ur varje sådant leende växer en lite varmare värld.